

5
2025
ROČNÍK VI

Místenka

ČASOPIS FARNOSTI MÍSTEK

ROZHOVORY | FOTKY | AKTUALITY | AKTIVITY FARNOSTI | INFORMACE

Milí farníci,

píšu tyto řádky po radostné oslavě Velikonoc a současně po smutné zprávě o úmrtí papeže Františka. Média jsou plná hodnocení jeho pontifikátu, je vyzdvihován jeho sociální a ekologický rozměr služby, celosvětový respekt. P. Tomáš Halík ho jedním slovem označil jako papeže reformátora. Snad všude je shoda v označení vyzařování pokory.

Mě oslovil duchovní testament papeže Františka. V jeho závěru píše: „Utrpení, které poznamenalo poslední část mého života, obětuji za mír ve světě a bratrství mezi národy.“ Snad i krátké setkání ukrajinského a amerického prezidenta v den pohřbu ve svatopetrské bazilice mělo svou symboliku vyslyšených pro-seb a nové naděje.

Co se také vyzdvihuje u papeže Františka, je bezprostřednost a smysl pro humor. Možná jste zaznamenali vtipný obrázek na sociálních sítích, který zobrazuje jeho setkání s Kristem v nebi. Papež František říká: „Celý život jsem čekal, kdy se setkáme...“ Náš Pán odpovídá: „Jdeš přesně načas, právě jsem vstal...“

Věřím, že by se smál s námi. Jeho odchod do Otcova domu na začátku velikonocního oktávu poté, kdy nám přes velké zdravotní potíže požehnal, je také symbolický. Jeho odevzdanost a důvěra v Boží vůli může být pro nás posilou ve víře, ale také vyjádřením vděčnosti za jeho službu.

Máme nového papeže a mnozí se budou ptát: Kam nyní bude církev směřovat? Jaký bude? Jak se mu povede kormidlovat Kristovu loďku v tak rozbouřené době? Nebojme se. Modleme se za nového papeže, jak nás to učil papež František. Církev si vždy vedl a i nadále povede Duch Svatý, ostatně dělá to už bezmála 2000 let. Blížící se Slavnost seslání Ducha Svatého nám to připomíná. Je to Boží duch, který vstupuje do otevřených srdcí stále s novým větrem, novým ohněm, novou silou. Nechme se překvapit.

O. Kazimír

MÍSTENKA: Časopis farnosti Místek (pro vnitřní potřebu) • **Vydavatel:** Římskokatolická farnost Místek, Farní náměstí 56, Frýdek-Místek.

• rkf.mistek@doo.cz • www.farnostmistek.cz • **Fotografie:** Dorota Bužková, Ivana Bužková, Vojtěch Curylo, Jakub David, Lucie Horníková, Jan Kalenský, Roman Polách, Leo Vításek (všichni Člověk a Víra), Petr Brozda, Petr Šlachta, Vatican Media, archiv Musica Templi a sbírka Muzea Beskyd Frýdek-Místek.

Další Místenka vychází 30. listopadu 2025. Své příspěvky zasílejte do 29. října 2025. • **Redakce:** P. Kazimír Buba, Radka Kulichová, Petr Brozda

• Redakce si vyhrazuje právo upravovat příspěvky • **Grafika a tisk:** KLEINWÄCHTER holding s.r.o.

Obsah

Rozhovor s o. Vojtěchem Buchtou / 4-5

Scholička a dětské mše / 6

Výuka náboženství / 6

Návštěvy nemocných s udílením svátostí / 6

Modlitba ztišení / 7

Konec 2. světové války ve farnosti / 8-9

Lidový dům se stará o akce / 10

Farní knihovna na novém místě / 11

Život ve farnosti / 12-13

Lidé kolem oltáře / 14-17

Klub pro podnikatele Kompas / 18

Složila věčné sliby / 18

Na místě kaple pietní místo / 18

Jubilejní kostely naší diecéze / 19

Reportáž z pouti do Říma / 20-21

Každý rok nový příběh / 22

Z farní kroniky – 1985 / 22

Pouť LYSCAMINO / 22

Poznačte si do diáře / 23

Koncert Sborových hudebních dílen / 23

Dušičkový koncert naděje / 23

Fotografie nového papeže / 24

Kontakty

Římskokatolická farnost Místek
Farní náměstí 56, 738 01 Frýdek-Místek

rkf.mistek@doo.cz

farnostmistek.cz

P. Mgr. Kazimír Buba, děkan
+420 736 529 363

P. Ing. Vojtěch Buchta, farní vikář
+420 737 791 451

P. Mgr. Jiří Filipec, farní vikář

Římskokatolická farnost Místek

Rozhovor s otcem Vojtěchem Buchtou

Když něco bolelo církev, bolelo to i mne

Do naší farnosti nastoupil před dvěma roky v rámci jáhenské služby o. Vojtěch Buchta. A zanedlouho to bude rok, co se stal místeckým kaplanem. Rozhovor s ním byl plný zajímavostí. Věřím, že si ho užijete tak jako já.

Vojto, jaké byly tvé první dojmy z naší farnosti?

Vděčnost, protože jsem nevěděl, že půjdu zrovna sem. Věděl jsem, že je tady kaplan, takže jsem s Místkem moc nepočítal. Bylo to tedy pro mě skutečně příjemné překvapení. A byl jsem rovněž velmi rád, že jsem tady zůstal, když jsem byl vysvěcen na kněze.

Možná se vraťme trochu do minulosti. Kdy jsi pocítil volání ke kněžství?

Moje babička mi vždy říkala, když mě vodila do školky, že jsem jí přesvědčivě říkal, že budu farářem. Asi to tedy bylo hodně brzo. Nejvíce jsem o tom ale uvažoval okolo maturity, respektive vysoké školy. Vždy jsem se „motal“ kolem kostela, byl jsem aktivní ve farnosti, chodil jsem na církevní školu. Takže prostředí církve mi bylo velmi blízké. Během maturitního období jsem ale poctivě rozlišil, že půjdu jinou cestou. Začal jsem studovat jinou školu a až asi po 10 letech, kdy se ta otázka vracela...

Takže jsi nešel rovnou do semináře po střední, ale...

Ano. Zhruba jednou dvakrát za rok se objevila otázka, zda ta duchovní cesta není pro mne, ale vždy jsem to tak nějak zatlačil do kouta.

Byl jsi odolný 😊

Spíše zatvrzelý 😊 Až teprve okolo třicítky po rozhovoru s jednou řeholnicí se to téma znovu otevřelo a já jsem to poctivě přehodnotil pod vedením jednoho kněze. Pak už jsem šel tedy do semináře.

Už nejsi kněz, kterému by bylo po dvacítce. Máš nějaký věk a určitou vyzráloulost. Jak vidíš naši církev?

To je zajímavá otázka. Postupně s přibývajícím věkem se můj vztah k církvi mění. Někdy okolo pětadvaceti (to už jsem byl po škole a pracoval jsem) jsem si všiml takové zajímavé věci, že věci okolo církve se mne hodně dotýkají. Když něco bolelo církev, bolelo to i mne, například věci okolo církevních restitucí a různých skandálů. Takže jsem si kladl otázky, co já a církev, když tu její bolest až tak fyzicky pociťuji. Kladl jsem

si pak otázku, když je mi církev tak drahá, co s tím? A jediná odpověď byla, že je třeba se do ní aktivně zapojit. Myslím si, že právě takové těžké otázky okolo církve mne motivovaly k cestě ke kněžství. Asi jsem ti neodpověděl přesně na tvou otázku...

To vůbec nevádí. Ale je to moc hezká myšlenka, že člověk, pokud chce být v církvi a je to jeho domov, tak by se vlastně sám měl aktivně zapojit a tvořit její budoucnost.

Já opravdu církev vnímám jako rodinu. A nechci, aby to vyznělo jako nějaké klišé.

A někdo z tvé rodiny šel také dráhou duchovního?

Ano, více lidí. Asi takový nejviditelnější je můj bratranec. Oba jsme maturovali ve stejném roce. Oba jsme se rozhodovali, zda jít do semináře. Já jsem nešel, on ano. Byl vysvěcen na kněze a teď působí v Řecku.

Takže to je jeden. Ale člověk, ke kterému mám hlubokou úctu a byl pro mě vzorem i v jáhenské službě, je bratr mé

babičky. Vedl velmi zajímavý život. Bydlel na Vysočině, byl nejstarší z několika dětí. Rozpoznal povolání ke kněžství, nicméně byl nejstarší a měl zdědit grunt. U rodičů si však vydobyl, že půjde studovat na kněze. Další překážkou byl nedostatek vzdělání, ale díky své zarputilosti si ho po večerech doplnil. Pak přišli komunisté a zatrhli mu v 50. letech vstup k salesiánům. Nebyla možnost, že by se stal knězem. Nicméně sloužil a pomáhal lidem. Po převratu byl jako jeden z prvních vysvěcen na trvalého jáhna. Dlouhou dobu působil v nemocnicích, jezdil za nemocnými. Tím ale jeho příběh nekončí. Někdy v 82 letech, kdy už byl vdovcem a jeho děti už byly zaopatřené, požádal o biskupa, zda by ho vysvětil na kněze. Ten mu vyhověl, vysvětil ho a poslal sloužit do domova důchodců, kde již žil. Ten domov čítal nějakých 200 lidí, takže to je taková poměrně slušná farnost. On tam potom 10 let sloužil. Předminulý rok měl pohřeb. Do 92 let se snažil, seč mohl, a poctivě sloužil. Zejména nadstandardně navštěvoval nemocné. Pak mám ještě jednu sestřenicí, ale teď si

nejsem jistý, zda je postulanka nebo již novicka v komunitě Blahoslavenství.

Ve vaší rodině je tedy dost duchovních povolání.

To je hezké. Teď to ale ještě dovést do zdárného konce ☺ Všímám si ale, že i u dalších generací možná něco prosvítá, ale uvidíme...

Co Ti v kněžské službě přináší největší radost?

Největší radost mi přináší to typicky kněžské, co jako kněz mohu konat, čili svátostná služba: slavení eucharistie a svátostí smíření, udělování svátostí nemocných, křty... To jsou věci, které mi upřímně dělají největší radost. Ale i ostatní věci, které jako kněz dělám a které mám jako kaplan zde v Místku na starosti, mám rád.

A poslední otázka. Má Vojta Buchta rád buchty?

Ano, velmi.

Ptal se Aleš Incédi.

O. Vojtěch se narodil 3. dubna 1986 v Ostravě. Dětství prožil v Ostravě-Bartovicích. Má jednoho bratra a sestru. Vystudoval Stavební fakultu Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, pracoval několik let ve stavebnictví a v roce 2018 začal studovat teologii. Kněžské svěcení přijal 29. června 2024 v Ostravě.

Výuka náboženství

V letošním školním roce navštěvuje hodiny náboženství 90 dětí, které učí o. děkan Kazimír Buba, o. kaplan Vojtěch Buchta, s. Agneta Pechová a Richard Vysloužil.

Přihlašování dětí do výuky náboženství pro školní rok 2025/2026 proběhne elektronicky nebo písemně do 30. června 2025. Vyplněné přihlášky můžete zaslat jak e-mailem, tak odevzdat osobně na faře či po mši svatě v sakristii knězi. Při-

hlášky budou k dispozici ke stažení během června na webu farnosti a vytištěné také v kostelích. Rozvrhy pro výuku během příštího školního roku zveřejníme v červnu.

s. Agneta Pechová

Scholička a dětské mše

Scholička je tady pro všechny děti, které rády zpívají a muzicírují. Setkáváme se každý pátek v 17 hodin na faře a od 18 hodin zpíváme na dětské mši svatě v kostele sv. Jakuba. Scholičku tvoří děti ve věku od

pěti let. Horní věkové hranici se meze nekladou. Naším cílem je vytvářet přátelské společenství dětí, kterým je spolu dobře a kteří svým zpěvem a hraním chtějí chválit Pána Boha.

Jan Štěpánek

Návštěvy nemocných s udílením svátostí

Jsou mezi námi farníci, kteří pro stáří nebo nemoc nemohou dojet do kostela. Dříve se často účastnili bohoslužeb v kostelích naší farnosti. Dnes jsou to však vzácné duše modlící se ve svých domovech. Proto je navštěvuji s eucharistickým Kristem a případně posloužím svátostí smíření a svátostí pomazání nemocných, aby byli uzdravováni a posilováni samotným Bohem, který je veškerým zdrojem milosrdenství a útěchy. Navštěvuji je první pátek v měsíci a také ve dnech týdne s prvním pátkem.

Velice rád za nimi jezdím. Pokud víte o někom, kdo by chtěl zprostředkovat takovou návštěvu, nebo jste to Vy, čtená-

ři Místenky, sdělte tuto prosbu na faru v Místku. Potřebné je jméno a adresa bydliště a pokud možno i kontaktní telefon, abych věděl, kam přijet a domluvil se i na dni návštěvy.

Jste pro naši farnost nenahraditelní ve vyprošování milostí u Boha. Možná by se mohl někdo obávat, že neví, co má říkat a dělat. Není potřeba se ničeho obávat, se vším pomůžu a vysvětlím, co je potřeba. Každopádně po prvním setkání je každý vděčný a má sílu od Pána Ježíše k žití života, který má svá utrpení, avšak velký význam. Potěšen jsem i já při svědectví víry takové farní ovečky.

O. Jiří Filipec

Modlitba ztišení

V naší farnosti probíhá téměř každý poslední čtvrtek v měsíci Modlitba ztišení, kterou již možná mnoho z vás zaznamenalo. Tato modlitba navazuje na adorační den v naší farnosti.

Současná uspěchaná doba je plná neustálých a poměrně hlasitých podnětů, které poučejí naši pozornost, a stává se tak stále složitější najít si čas k usebrání se, zklidnění, ztišení se a nabídnout tento čas pro naslouchání Bohu, tomu, co mi osobně chce sdělit. On mluvit chce, stačí mu jen dát tu možnost, kdy budou mé srdce i mé uši připraveny naslouchat Jeho hlasu.

U samotného zrodu této modlitby stál ještě náš bývalý kaplan o. Václav Rylko, který přišel s iniciativou nabídnout farníkům a lidem možnost otevřeného chrámu ke ztišení se a naslouchání

Pánu. Původně byla tato iniciativa zamýšlena spíše pro mládež naší farnosti, ale hned po první modlitbě jsme si byli jisti, že tento prostor slouží komukoliv, kdo by chtěl strávit jakkoli dlouhou chvíli v přítomnosti Pána. A zároveň může každý tento čas využít i k očistění se z hříchu ve svátosti smíření či k duchovnímu rozhovoru s knězem.

Modlitba není pouze o tichu, které je sice stěžejní, ale naše modlitba ztišení je také doprovázena krátkými písněmi, chválou našeho Boha v různých jazycích. Sloky písní se mnohokrát opakuje, což přispívá ke snadnějšímu soustředění se na Boží přítomnost mezi námi.

Písně jsou proloženy i samotným Božím slovem, krátkými úryvky z žalmů nebo z evangelia. Samotná modlitba a její průběh jsou inspirovány modlitbami známé francouzské ekumenické komunity bratří z Taize.

V současné době přebíral na sebe iniciativu Modlitby ztišení otec Vojtěch, který je vždy přítomen, vystaví nejvyšší svátost a následně je k dispozici lidem ve zpovědnici. Je to pro mě osobně obrovsky vzácný čas, ve kterém vždy čerpám z Boží přítomnosti. Celou hodinu v kostele vládne velmi hluboká modlitební atmosféra podpořená spoustou svíček a křížem, který mají i v komunitě Taize a ke kterému chodí v závěru modlitby lidé symbolicky odevzdat své starosti a těžkosti hlubokým uctíváním.

Jana Peterková

Cestování po farnostech

Blíží se čas prázdnin a dovolených, kdy budeme hojně navštěvovat také jiné farnosti i jubilejní chrámy u nás a v zahraničí, abychom se setkali s živým Bohem.

Ostatně nás k tomu vyzval také o. biskup Martin během pouti na Maria Hilf, když řekl, že každý chrám je něčím jedinečný, jinak by se nestal Jubilejním chrámem. Ať vás cesty zavedou kamkoliv, podělte se s námi i se čtenáři Místenky o své

duchovní zážitky z putování po chrámech i farnostech a přidejte své postřehy i s fotografií pro inspiraci našeho farního společenství.

Redakce

Na konci 2. světové války byla poškozena věž kostela sv. Jakuba

Před 80 lety skončila 2. světová válka. Otevřel jsem farní kroniku, abych se podíval, jak vypadal život v místecké farnosti podle kronikáře v roce 1945 i během války.

U sv. Jakuba se sloužily dvě mše svaté. V 8 hodin německá s lidovým zpěvem, v 9 hodin česká s lidovým zpěvem a po ní následovaly křty. Ve farním kostele byly tři mše – ranní v 7, školní v 8.30 a další v 10.00. Odpoledne v 15.00 bylo svátostné požehnání. Ve dnech 11. až 13. února 1945 (na počátku postní doby) se konala 40hodinová pobožnost před vystavenou nejsvětější svátostí oltářní ve farním kostele.

V kronice najdeme i zápis, jak vysocí němečtí představitelé při oslavě jmenin jednoho ze svých členů „o svátku svatého Josefa přijeli ještě 19. března 1945 na vítězství německých zbraní. Věřili totiž, že se jim podaří zkonstruovat z takzvané „těžké vody“ rozhodující zbraň, která zajistí německé říši vítězství jak proti západu, tak proti východu.“ I když už v lednu bylo slyšet výbuchy fronty od Ratiboře.

Na konci války vydala konzistoř v Olomouci zvláštní nařízení, které se týkalo ochrany archiválií, matrik a vybavení kostelů. „V Místku bylo přistoupeno

k zajištění kostela proti střelám takto: od východní strany zazděno i od západní strany rovněž tak veliké okno cihlami. Vše prováděl zedník za pomoci obou kotelníků. Tím způsobem měly být zabezpečeny nové varhany zbudované v roce 1937.“ Nebylo však zajištěno okno proti varhanním měchům a právě tam z frýdeckého návrší od Mariánského kostela dopadl granát. Naštěstí padl na zeď ve vzdálenosti dvou metrů od nezajištěného okna. Jinak farní kostel poškozen nebyl.

V ostatních dvou kostelích ve městě ani na venkově v kaplích nebyla prováděna žádná podobná protiválečná opatření. I když protiletectká děla ve Sviadnově byla umístěna přímo před kaplí, odnesla to jen rozbitá okna.

K vlastním bojům o Místek došlo 2. až 4. května 1945, tedy od středy do pátku. Ve věži kostela u sv. Jakuba si Němci zřídili bojovou pozorovatelnu. Když ve středu ráno Sověti začali od sv. Jošta a Mariánského kostela ostřelovat Místek, probíhala v kostele sv. Jakuba mše. Kněz ve zpovědnici opustil kostel, ale o. Tomáš Kopecký dosloužil klidně ranní mši svatou a tento klid zachovával po celé tři dny boje o Místek. Ve dnech 3. a 4. května byly slouženy mše svaté již před šestou hodinou ranní, než začala minometná palba na Místek.

V pátek 4. května v poledne bylo slyšet praskot trámů. Věž u sv. Jakuba dostávala granátové zásahy a byla rozbita. Tím byla zničena také německá pozorovatelná. K večeru přišla z Chlebovic zpráva, že páter Bohumil Uhlíř byl zabit. Střepina z granátu mu roztrhla břicho a byl okamžitě mrtev. Působil v odboji a administrátorovi o. Škrabalovi při jednom rozhovoru řekl: „Po válce Charita a její služba zanikne. Vše bude zestátněno.“ Administrátor tomu nechtěl věřit.

„Boje odezněly a všude radost. Ve městě sebevraždy Němců a drancování jejich bytů,“ zaznamenal kronikář. V neděli 6. května se uskutečnila děkovaná mše svatá na náměstí. Průvod kněží vyšel od sv. Jakuba k soše Nanebevzaté, kde byl postaven provizorní oltář. Mši sloužil o. Tomáš Kopecký. Účast lidí jen „prostřední“. Májové pobožnosti se konaly pravidelně dále.

V roce 1940 byla ustavena Farní charita v novém pojetí. (...) V květnových událostech roku 1945 vyvařovala charitní kuchyň i pro sovětská vojska. Těm ovšem nechutnal boršč připravený „po našemu“. Bylo milé pohledět na dřevěné stoly rozmístěné venku na malém náměstíčku sv. Jakuba pro vesele se ob-

čerstvující. Charita zprostředkovávala pomoc podnikatelů pro potřebné, jednalo se o deky, plátno, flanel a oblečení pro děti.

V záznamech z roku 1945 nalezneme i úsměvné příběhy z farní kanceláře: „Co to je (za šanon)?“ – „Ale to Zemský úřad

v Brně posílá zpět dokumenty o Nadačním sirotčinci v Místku a jeho novostavbě. Neschvalují ji.“ V tu dobu měl ústav již čtyři roky pod svou střechou 40 sirotků. Ještěže se na ně vyplácí částečné sirotčí dotace...

Petr Brozda

Odvoz zvonů z kostela sv. Jakuba v Místku, 8. 4. 1942

Rok 1943 ve farnosti

Farní kostel sv. Jana a Pavla se stává hlavním střediskem bohoslužeb, byly tam přeloženy i májové pobožnosti, které měly velkou účast. V měsíci červenci začaly opravy a konzervace hlavního oltáře, v listopadu byly dokončeny a v prosinci byl znovu posvěcen.

V kostele na Lysůvkách konány občas (v neděli a svátcích) bohoslužby. Chystají velkou vnitřní opravu. Bylo by potřeba pořídit nové varhany. V kostele v Hodoňovicích pořízeny nové varhany od firmy Jan Tuček z Kutné Hory. Varhany jsou jednoduše, soustava pneumatická. Varhany posvěceny 14. 11. 1943. Příchod Selesiánů z Ostravy po zabrání Selesiánského domu v Moravské Ostravě.

Rozhodnutím říšského protektora byly zrušeny některé nadace. Péči o chudé a nemocné po stránce hmotné i duchovní obstarávala Farní Charita v Místku, které věnoval větší část svého času

administrátor farnosti Místek o. Zdislav Škrabal. Pro značný počet intencí na mše svaté odeslány arcibiskupské konzistoři v Olomouci.

Vyučování ve školách pravidelné a v pořádku. Začátek školního roku posunut až na konec září. Tím biřmovanci nepřipraveni. Škoda, že tato duchovně velmi prospěšná událost nemohla být provedena, ač by již po 8leté přestávce byla potřebná.

Výchova na poli sportovním v německém duchu. Odvody mládeže – chlapců narozených v letech 1918 až 1926 (17 až 25 let) a dívek 1920 až 1924 (19 až 23 let) a totální nasazení i na území Říše do zbrojních podniků. „Celkový mravní a společenský úpadek. Mnoho pláče a nešťastných rodin,“ poznamenal kronikář.

Pro hrozné bombardování Německa mnoho německých dětí a rodin nastěhováno do Protektorátu. Ozdravov-

ny, lázně, horské hotely a útulny, toť vše plné. Mnohé kraje (okolo Vyškova, Haná) úplně od českého obyvatelstva vystěhovány a zabrány pro Němce. S tím i všechn majetek.

I když poměry válečné, i v tomto roce si místecký chrámový sbor a orchestr udržel svou dobrou úroveň. Účast ochotníků velmi pěkná, počet se pohyboval mezi 80 až 120. Hudební archiv rozšířen o několik věcí. Nové hudební nástroje nepříkoupěny. Varhany ve farním kostele stále výborně hrají.

Pátý rok druhé světové války, jinak dle pozemského kalendáře r. 1943, zaměstnal farní kancelář neobyčejně rozšířenou a čile mnohostrannou agendou. Tento rok plynul, jako již léta minulá, ve znamení vyřizování árijských – nežidovských – dokladů, to znamená hledání všech možných častokrát i nemožných předků a „předpředků“. Že se spotřebovalo hojně papírů, pér, tužek a inkoustu, to jest samozřejmé.

Lidový dům se stará o přednášky i zábavu

Od začátku církevního roku probíhala v Katolickém lidovém domě spousta akcí. Na počátku prosince jsme u nás uspořádali již 20. ročník velmi oblíbeného Festivalu dětských pěveckých sborů, při jehož organizaci spolupracujeme s pěveckým sborem Smetana.

Jezdí k nám děti z celého Moravskoslezského kraje. Tentokrát nám po „baráku“ běhalo asi 300 dětí, byly samozřejmě všude, ale to jen přidalo na dobré náladě a pozitivních emocích. Soutěžit přijeli všichni, ale i když nevyhráli, stejně měli radost z vítězství druhých.

Jak jistě víte, založili jsme u nás pod záštitou režisérky a naší skvělé kostelnice Pavlínky Šebestové **Lidáčkovo divadlo**. Tento náš ochotnický soubor nacvičil krásnou novou pohádku - **Poněkud ztracená princezna**, která byla uvedena 15. prosince. Nejen děti, ale i dospělí se velmi bavili. S touto pohádkou náš soubor byl také na soutěži Hanácký divadelní máj. Hodně jim fandíme a těšíme se na nastudování další nové hry.

V novém roce jsme začali s pomocí na **Tříkrálovém průvodu**. I letos šel průvod z Frýdku do Místku a přidala se k němu spousta lidí. Tři králové s velbloudy, koně, pážata a závěr u svaté rodiny se neomrzí. Je krásné, jak Farnost Místek dokáže spojit tolik nadšenců a stále v tradici pokračuje. Průvod je u nás organizován již přes 20 let. Spolupráce Farnosti Místek a Farnosti Frýdek, Charity Frýdek-Místek, scholy a našeho Lidového domu je očividně velmi pozeňnaná.

Již dlouho jsme měli požadavek a touhu mít u nás **Kurz ikonopisectví**. Zájem byl tak velký, že jsme připravili dva kurzy ve dvou víkendových termínech. Tyto kurzy vedla Liduška Adlerová z Brna, která je v tomto profesionál. Všem všechno vysvětlila. Doprovázely nás modlitby, zpěvy a hlavně spojení s Bohem. Kurz nebyl o zručnosti nebo o tom, jestli člověk umí malovat. Ikony se totiž píšou a mají svá přísná pravidla. A tak jde jakákoliv kreativita stranou.

Podstatou Lidového domu je nabídnout prostory pro všechny lidi. Mladé, starší, ale i zdravotně postižené. V roce 2019 jsme u nás v září začali právě jednou takovou akcí pro ně. A od té doby Havajský ples a Karneval pro zdravotně postižené u nás pravidelně zařazujeme do svého programu. Všichni jsou tam bezprostřední a baví se od začátku až do poslední minuty. Většina z nich se zná a jsou velmi rádi, že se potkají právě na plesu nebo karnevalu a můžou spolu „zapařit“. Máme pro ně nachystanou i tombolu, kde každý účastník má pouze jedno číslo, ale každý něco vyhraje.

Na konci února jsme měli u nás opět **Farní ples**. Sál byl plný a nálada byla skvělá, ale nutno přiznat, že doby, kdy chodilo na tento ples pět set lidí, jsou již pryč. Ale jsme velmi rádi, že farníci

přijdou a chtějí se spolu pobavit, zatančit si a odvázat se. Také zde proběhlo vystoupení, které zajistili naše farnice – vystoupení elitní zásahové jednotky, která předvedla, jak probíhá „boj“ o farní úklid.

Těsně před masopustem proběhla také **přednáška o masopustu** i s ochutnávkou. A samozřejmě jsme nezapomněli ani na naše děti, a tak jsme pro uspořádali **Karneval pro děti**. Masky byly opět geniální a nápadité, děti si krásně zatancovaly, zasoutěžily a náramně se všichni bavili.

A v době radosti, v době velikonoční, jako každý rok, farnost Frýdek pořádala u nás svůj **HrozenBál**. Tento ples je vždy okamžitě vyprodaný, protože je prostě skvělý!

V rámci svatého roku Poutníci naděje jsme v květnu měli možnost mít přednášku **Poutnice naděje** – od našich farnic, které poslední roky putují po Evropě, někdy jen pěšky, někdy i autem či letecky, a byly letos hned po otevření svatých bran v Římě. A pak projeli i střední Itálii. Své zážitky a fotky s námi sdílely a nadchly mnoho dalších zájemců.

Lidový dům spolupracuje také se společenstvím Abel, které u nás pořádá velmi zajímavé a bohubilé akce, ať už akce **Rozsviť svůj život** v prosinci, v lednu přednášku **Bible a finance**, nebo právě probíhající **školu Ducha Svatého**.

Jana Kohutová

Farní knihovna otevírá novou kapitolu

S radostí oznamujeme, že se farní knihovna dočkala nového domova. Poctivě jsme roztřídili knihy, které nám po léta sloužily k duchovnímu obohacení i poučení a které nyní naleznete v příjemných prostorách Základní umělecké školy duchovní hudby.

Nové umístění knihovny přináší hned několik výhod. Především se nachází blíže k našemu farnímu kostelu a je přímo naproti oblíbené farní kavárně. Věříme, že tato strategická poloha usnadní mnohým z vás cestu ke knižním titulům a stane se přirozenou součástí nedělního setkávání.

Za péči o naši farní knihovnu stojí dva knihovníci, kteří s láskou a nadšením pečují o její chod. Jsou jimi Filip Martiník a Marie Pašková. Oba jsou aktivními členy naší farnosti a ke knihám mají vřelý vztah. Jistě vám rádi pomohou s výběrem vhodné četby a zodpoví vaše dotazy.

A kdy nás v nové knihovně zastihnete? Otevíráme pravidelně každou neděli, a to hned po skončení obou ranních mší svatých: na půl hodiny po mši v 8.00 a půl hodiny po mši v 10.00. Knihy si budete moci vypůjčit ideálně na dobu jednoho měsíce, ale v případě potřeby je samozřejmě možná individuální domluva. A co je skvělé – půjčování knih je zdarma.

Stěhování knihovny bylo nemalou výzvou, a proto patří velké poděkování našim kněžím. Zvláštní dík patří o. děkanovi, který se s vervou pustil do prvotního roztřídění knižního fondu. Některé tituly, které již neslouží k běžnému půjčování, si stále můžete prohlédnout a rozebrat vzadu v prostorách farního kostela.

Naše plány s knihovnou nekončí pouhým přestěhováním. Chceme knižní fond, který má nyní 1 125 položek, pravidelně rozšiřovat o nové a aktuální tituly, abychom vám mohli nabídnout co nejširší spektrum zajímavé četby. Pokud máte nějaké konkrétní téma, o kterém byste se rádi dozvěděli více a uvítali byste knihy z této oblasti, neváhejte se na nás, knihovníky, obrátit. Vaše podněty jsou pro nás velmi cenné. Věříme, že se farní knihovna na nové adrese stane živým a inspirativním místem setkávání a obohacení pro všechny generace naší farnosti.

Filip Martiník

Frýdek-Místek – Křížová cesta městem po velkopátečních obřadech. Začala v kostele sv. Jana a Pavla v Místku a přes náměstí Svobody se vydala do kopce, do frýdeckého kostela sv. Jana Křtitele.

Kaple Panny Marie Sněžné na Bahně – Květen a nedělní odpoledne spojují mariánské pobožnosti. První byla určena především rodičům s dětmi, pro které byla připravena spousta her.

Maria Hilf – Pouť rodin s o. biskupem Martinem Davidem k Jubilejnímu roku na Maria Hilf. Poutní kostel Panny Marie Pomocné je jedním z šesti Jubilejních chrámů naší diecéze. Jubileem rodin začala ve Zlatých Horách hlavní poutní sezóna.

Kostel sv. Jakuba – Každou první neděli v měsíci se konají chvály doprovázené zpěvem, osobními svědectvími, o které se můžeme podělit, nebo jim naslouchat a přiblížit se Bohu.

Lidový dům - Největší akcí nejen letošního roku byla Duchovní obnova s otcem Vojtěchem Kodetem. Již od začátku bylo zřejmé, že přijede mnoho zájemců. Když o. děkan Kazimír přivítal o. Vojtěcha, byli jsme vděční, že šťastně docestoval z takové dálky. Otec Vojtěch působil velmi klidně, mile a to, co káže, také žije. A víte co, ono je to skutečně pravda. Po osobním setkání s ním to dosvědčuje každý. První hodinu měl přednášku, kde každá jeho věta byla hluboká, krásná a pravdivá. Někdo si zapisoval a někdo jen poslouchal. Nebylo člověka, který by si neodnesl alespoň jednu myšlenku a pohnutku ve svém srdci. V další hodině jsme se mohli vyzpovídat a prožít s ním nádherné chvály před Nejsvětější Svátosti. Vyvrcholení duchovní obnovy spočívalo ve mši svaté.

Lidé kolem oltáře

Kostelník junior

V minulém vydání Místenky jsme představili živá společenství naší farnosti. Nyní jsme se zaměřili na lidi kolem oltáře, ať již se pohybují před ním, za ním nebo nad ním. O práci kostelníka jsme si povídali se služebně nejmladším, Petrem Hartmannem.

Proč ses přihlásil do služby kostelníka?

S přibývajícím věkem a odchodem do důchodu jsem si uvědomoval, že budu mít spoustu volného času, který bych mohl nějak smysluplně naplnit. Proto jsem tento čas nabídl otci Kazimírovi. Právě v tu dobu ho tížila situace kolem farního kostela. Po úmrtí Zbyňka Polacha se další z kostelníků z rodinných důvodů rozhodl službu ukončit. A tak mi tuto službu nabídl. Musím se přiznat, že jsem z toho měl radost. Kostelníka jsem dělal čtyři roky hned po návratu ze základní vojenské služby v roce 1985 až do příchodu o. děkana Maňáka, který si kostelníky přeorganizoval podle svého. Tak to byl návrat ke známé službě.

Jak jsi kostelnickou službu vnímal dříve a nyní?

Mé první vzpomínky na kostelníky jsou spojené se jménem pana Ondruše. To byl ještě pan kostelník, který tuto službu zastával na plný pracovní úvazek. Ten měl vše pod palcem a ve všem se vyznal. A také v mých očích vše uměl. Dalším pro mne skvělým kostelníkem byl Vladimír Šuch.

Dnes je situace hodně jiná. Hlavním kostelníkem ve farním kostele je Pavel Tatran. Ostatní jej jen doplňujeme podle našich možností a schopností. Třeba já jsem velmi nepraktický a jakákoli moje manuální činnost je předem odsouzena k nezdaru. Naštěstí se kolem kostela pohybuje další řada zručných a ochotných lidí, kteří práci s výzdobou a údržbou kostela zvládnou. V tom vidím těžiště kostelnické služby. Já jsem potom jen vrátný, kterého je vidět, ale většinu skutečné práce dělají ostatní, které vidět není.

Je něco, co tě překvapilo?

Myslím, že i s ohledem na předchozí zkušenosti mne nic zásadního nepřekvapilo. Možná jen to, že všichni místní kněží jsou při osobním kontaktu velice příjemní a skromní lidé. Každý z nich je svébytná výrazná osobnost, ale žádný z nich není arogantní náfuha. A tak mne kostelníčení baví. V opačném případě by to byla skutečně služba, ne radost.

Našel jsi v této činnosti nějaké pozitiva, nebo třeba i negativa?

Začnu těmi negativy. Jsem překvapen, jak špatně snáším náš kostelní chlad. I když se v kostele v zimě topí, po čtyřech a půl

hodinách v neděli odcházím z kostela naprosto vymrzlý. Ale s překvapením konstatuji, že po první odsloužené zimě jsem neměl ani rýmečku. Víím, že někteří lidé si stěžují, že se topí málo a je jim v kostele zima. Těm bych doporučil zajít si do kaple sv. Inocence. Tam se skutečně netopí. Tam se dá okusit pravá kostelní zima.

A k těm pozitivům. Mám radost, že mohu ve farnosti být užitečný. I přes všechny své nedokonalosti můžu nabídnout svůj čas a mám v našem společenství své místo. Možná by se hodilo vzpomenout na něco, co vypadalo jako velký průšvih, ale dnes na to vzpomínám s úsměvem. Před každou mší sv. rozsvítím nad oltářem halogen, spolu s knězem a ministranty se pomodlím modlitbu před mší svatou a čekám na pokyn kněze, abych zazvonil, a tak dal pokyn varhaníkovi. Vše již takto krásně proběhlo, když mi otec Kazimír říká: „Je to dobré, ale nehoří ti svíčky na oltáři.“ To byla ostuda. Naštěstí ve své řeči pokračoval: „Tak my půjdeme průvodem kolem lavic a ty je za tu dobu zapal.“

A třeba ještě zmíním děkovnou mši svatou na Silvestra 2024. Po mši svaté vyslal otec děkan otce Vojtěcha, aby vyzvedl monstranci z horního svatostánku. Samo o sobě to je malý artistický výkon, proto ministrant přidržuje knězi schůdky, aby se nezřítil dolů. V nejlabilnější poloze však Vojtěch začal gestikulovat, že nemá od svatostánku klíč. Já jsem věděl, že klíč tam je, vždyť se podávalo ze svatostánku i svaté přijímání. Zoufalou situaci balancujícího otce Vojtěcha zachránil pan Prokeš, který z lavice správně vyhodnotil situaci a přišel mi říct, že horní svatostánek má svůj zvláštní klíč. A hlavně mi ukázal, kde klíč visí. Se správným klíčem mohl tedy otec Vojtěch vyzvednout monstranci a otec děkan tak mohl dát všem přítomným i městu svátostné pozhěnnání.

Ptala se Radka Kulichová.

Příběh jednoho regenschoriho

Je silný pocit, když malý človíček naplní hudbou celý obrovský a krásný prostor chrámu.

Říká se, že některé cesty jsou nám předurčené. Možná i ta moje – cesta k varhanám – byla vybrána dávno předtím, než jsem se narodil. Dědečka, který byl varhaníkem a učitelem hudby v Ostravě, jsem osobně nepoznal, protože zemřel daleko dříve, než jsem přišel na svět. Ale zanechal po sobě hudební odkaz – založil školu, ve které dnes sám působím.

A právě jeden farář, o. Karel Goldmann, tehdy vítkovický kaplan, který byl dědovým přítelem a spolu s ním ve vítkovické farnosti působil, mi jednou řekl: „Když byl tvůj děda varhaníkem, budeš i ty.“ Přihlásil mě na právě vzniklou Základní uměleckou školu duchovní hudby ve Frýdku-Místku. A já jsem se toho chytil.

Od roku 2008 působím jako regenschori ve farnosti Místek. Tehdy mě oslovil s nabídkou o. děkan Josef Maňák. Kývl jsem – ne ze slušnosti, ale protože jsem cítil, že je to poslání a nic není v životě náhodou. A zároveň to byla přirozená návaznost na má studia v oblasti duchovní hudby, která jsem tehdy dokončoval. Regenschori totiž není jen „hlavní varhaník“, jak si někdo může myslet. Je to člověk, který zajišťuje hudební stránku bohoslužby – od obsazení každé mše varhaníkem, přes vedení chrámového sboru až po výběr skladeb pro liturgii. Zní to vznešeně, ale v praxi je to často také docela dobrodružné. Obzvláště když se vám jeden den před Velikonocemi rozstóná sólistka nebo onemocní varhanice, která doprovází sbor... A vy víte, že liturgie si žádá své.

Co mě drží u varhan? Hudba. Nekonečná, nádherná, různorodá hudba. Od gregoriánského chorálu až po současnou skladatel – tolik krásy a duchovního bohatství, že by jeden život nestačil, aby to všechno člověk nastudoval a prožil. A to mě na téhle práci fascinuje – nikdy se nemůže stát, že bych se ocitl ve slepé uličce bez inspirace. Dále mě fascinuje samotný rozměr hudby jako takové.

Věnuji se výhradně liturgické a duchovní hudbě – právě kvůli její posvátnosti. Je to hudba, která není jen krásná, ale která slouží. Která má moc promlouvat k srdci a zároveň vyzvedá to, co se slovy říct nedá. Je to jazyk, kterým se lze dotknout Boha, jazyk, kterým mluví liturgie. Když se něco nepodaří tak, jak jsem si představoval, nevadí. Liturgický rok se opakuje. Příští rok to zkusím znovu. A třeba to bude ještě lepší.

Z liturgických období mám nejraději advent a postní dobu. Mají v sobě vnitřní usebranost, kajícínost a tichou radost z očekávání. A k tomu krásně pasují díla mých oblíbených skladatelů – Petra Ebena, Zdeňka Pololánika nebo jiných současníků, kteří se nebojí mluvit hudbou k dnešnímu člověku.

A co mě někdy znepokojuje? Čas. Hudba potřebuje klid, přípravu, plánování, prostor, rozjímání. Jenže liturgie nepočká. Vánoce ani Velikonoce nepřesuneme. A tak se občas stává, že ve vypjatých varhanických obdobích liturgického roku místo doladování detailů ladím i harmonii, varhany, intonaci sboru, repertoár nebo itinerář bohoslužby – a někdy i sám sebe a mou nervovou soustavu. Navíc varhaničení a vedení sboru není moje jediná pracovní náplň – a někdy mě mrzí, že na hudbu nemám tolik času, kolik bych si přál.

Ale člověk se stále učí. Samostudiem, kontaktem s kolegy, inspirací od žáků, které učím hře na klavír a varhany. A také díky několika přátelům, rozhovorům s nimi a jednomu konkrétnímu člověku, který mě nasměroval a inspiroval – Josefu Zadinovi, regenschorimu z katedrály Svatého Ducha v Hradci Králové. Vážím si toho.

Hudba není jen doprovod. Je to neoddělitelná součást liturgie. S velkou pokorou vnímám, že liturgická hudba není jen ozdobou mše svaté. Není tam jen „navíc“. Je to něco, co spoluutváří samotný liturgický průběh. Nese modlitbu, dává jí tvar, prostor, hloubku. Hudba a liturgie jdou ruku v ruce. Proto tuhle službu dělám.

Zároveň vnímám tuto službu jako velkou zodpovědnost. Proto mě i po tolika letech pořád baví. Proto vím, že jsem na správném místě – i když si někdy ze všeho nejvíc přeji volný víkend, abych mohl vycestovat do své oblíbené Vídně, posadit se v lavici Stephansdomu, zúčastnit se mše svaté a jen tak naslouchat. Být přítomen, nehrát – a přitom být hudbou i liturgií inspirován.

Rád bych poděkoval všem, kteří mě ve farnosti inspirují a pomáhají – varhaníkům, zpěvákům, členům sboru i všem dalším, kdo tvoří živé společenství, kde má hudba své místo. Bez vás by to nešlo.

A víte co? I kdybych měl znovu na výběr, šel bych do toho zase. Jen bych si někdy rád vzal dovolenou o Vánocích. Sice tehdy nechodím do práce – ale o volnu se rozhodně mluvit nedá.

Jan Strakoš

Ministrování je dobrovolná služba. Je to příležitost poznat nové kamarády, sdílet a prohlubovat svou víru, ale také spolu prožít různé aktivity nejen v kostele. Každého, kdo má zájem o ministrování, zveme na ministrantské schůzky, které se konají na faře každý sudý týden v pátek po mši svaté. Ministrantské schůzky vede o. Kazimír.

Setkání dětí a rodin s otcem biskupem

1. 7. 2025
Prašivá

BAREVNÉ STOPY RADOSTI

Program:

- 10.00 zahájení v areálu Kamenité
- 10.45 mše svatá
- 12.30 program na stanovištích kolem kostelíku sv. Antonína na hoře Prašivá
- 15.30 závěrečné pozhňání

Sbírka
Přineste s sebou barevné školní pomůcky.
Jako jsou pastelky, flory, vodovky...
Diecézní charita je předvá v rámci svých služeb
posledněm dětem na začátku školního roku.

Další informace včetně změn v případě
nepříznivého počasí najdete na:
www.prastiva-prosodyny.cz

DIECÉZE
prosecká

Česká republika
Ministerstvo vnitra

Česká republika
Ministerstvo vnitra

Česká republika
Ministerstvo vnitra

Česká republika
Ministerstvo vnitra

Česká republika
Ministerstvo vnitra

Já a květinářka?

Jsou dny, kdy se díváte jen dopředu, a dny, kdy vzpomínáte na časy, kdy se něco začalo rodit. Tak i já se teď pokusím s vámi ohlédnout na svou službu květinářky. Být květinářkou mě ani ve snu nenapadlo. Spíš jsem se pohybovala v kostele jako každý věřící, ale pak začal můj manžel sloužit jako kostelník v kostele sv. Jakuba. Asi před deseti lety jsem mu začala pomáhat a dostala se do blízkosti Anežky Eliášové a Marie Pešičkové, které zdobily kostel květinami. Kdo mě zná, ví, že květiny všeho druhu mám moc ráda a vždy obdivuji, jakou škálu jich Bůh stvořil. Pak jsem začala květinářkám pomáhat – něco jsem podala, chvíli přihlížela, pomohla s úklidem po zdobení a tím jsem se vlastně učila, jakou barvu květin použít pro určité liturgické období, což jsem nikdy předtím moc nevnímala. I to, že je období, kdy se květinami kostel nezdobí vůbec.

Pak přišla chvíle, kdy Anežka Eliášová bohužel onemocněla a prosila mě, abych její službu převzala. Zdálo se mi, že nic neumím, že je to příliš brzy, ještě jsem se toho měla hodně co učit, vlastně se to učím dodnes. Díky trpělivosti Marušky Pešičkové, která mě přijala jako svou kolegyni (za což jsem jí vděčná), jsem se ujala díla.

Ze začátku to bylo velmi těžké a časově náročné, ale díky Bohu a hlavně modlitbě – to mě naučila Anežka (pomodlit se před zdobením a poděkovat Bohu za vedení po ukončení vázání) – to šlo lépe a lépe. Postupem času jsem se naučila, které kytičky vydrží v chladu kostela déle a které se do kostela, byť jsou krásné, moc nehodí, neboť v něm brzy uhynou.

Stále se snažím zlepšovat, byla jsem i na několika kurzech, abych se dozvěděla, čím květiny vyživím a prodloužím tak dobu nádhery květinové výzdoby. Mým cílem je, abychom se v na-

šem kostele cítili jako doma, abych ho svou službou dokázala nejen krásně nazdobit, ale aby výzdoba souzněla s tím hlavním, co se při mši svaté děje – aby Pán Ježíš byl s námi.

Děkuji všem, kteří mi dávají zpětnou vazbu (líbí/nelíbí), je to pro mě důležité, abych mohla výzdobu zlepšovat a abych věděla, co vylepšit, kde přidat, kde ubrat. Také bych chtěla poděkovat za finanční dary, které dáváte a díky nimž můžeme květiny pořizovat.

Ilona Čajanová

Podávající svaté přijímání

Pro začátek bych rád upřesnil, že nejsme akolyté, i když si to mnozí farníci myslí, ale občasní podávající. Tato služba je omezena pouze na farnost, ve které jsme byli ustanoveni. Je to časově omezená služba.

Já jsem za tuto službu vděčný o. Danielovi Víchovi. Jednou za mnou přišel, zda bych byl ochoten takto ve farnosti vypomáhat. Moje první reakce byla, že nejsem této služby hoden. Otec Daniel mi na to řekl, že to není pozice za odměnu. Dále jsem potřeboval souhlas mé ženy, protože tato činnost přece jen zasahuje do společného soužití.

Před zahájením této služby jsme prošli krátkou přípravou. K našim dalším povinnostem patří vedení bohoslužby slova v domově důchodců. Jednou za 14 dnů tam v sobotu odpoledne sloužíme babičkám. Vychází to tak několikrát za rok na každého z nás a chci tady poděkovat všem mužům i sestrám boromejkám za ochotu a vstřícnost.

Pokud jde o mou osobní zkušenost, v prvních týdnech, možná i měsících, jsem byl z nové služby velmi nervózní. Nejen proto, že držím hostii/eucharistii, ale také proto, že podávám lidem svátost do úst. Nejprve mi připadalo, že se tím narušuje komfortní osobní zóna. Ale po čase jsem si na to zvykl.

Služba u oltáře je pro mě pomocí v mém osobním duchovním životě. Než jsem začal takto sloužit, velmi těžce jsem se přesvědčoval k pravidelné svaté zpovědi. Občas už jsem si říkal, že jsem u svátosti smíření dlouho nebyl, třeba i dva měsíce, a přestal jsem chodit k přijímání, protože jsem měl výčitky, ale pořád pro mě bylo těžké dojít do zpovědnice. S touto službou si neříknu, že k přijímání nepůjdu a nebudu podávat, než se vyzpovídám. Prostě si ke zpovědi zajít musím.

Václav Kubíček

Sestra složila doživotní sliby

Sestra Magdaléna Hejdová, která žije v komunitě sester boromejek v Místku, složila v sobotu 17. května své doživotní sliby. Slavnostní liturgii předsedal o. biskup Martin David.

Ve Frýdku-Místku vznikl Kompas, klub pro podnikatele

Návštěva KOMPAS klubů v Ostravě v nás probudila touhu založit podobný klub i v našem městě. Podařilo se a 2. prosince vznikl KOMPAS klub ve Frýdku-Místku. Prostory nám poskytl Včelí obchůdek a členové se rozhodli k pravidelným schůzkám jednou za měsíc.

KOMPAS klub je tu pro ty, kteří nechtějí být na všechny starosti s podnikáním sami a chtějí se nechat inspirovat zkušenostmi druhých s podobnými problémy. Zá-

roveň se mohou podělit o příběhy z podnikání, a to jak o ty radostné, tak i ty, co nám dávají zabrat. Členové vítají, že kromě sdílení podnikatelských, živnostenských či manažerských radostí i starostí probírají domluvená témata a společně se i pomodlí. Modlitba je velkou posilou nejen těchto setkání, ale i dalších dnů. KOMPAS (více: www.krestanskypodnikatel.cz) nabízí mnoho možností, jak propojit podnikání s vírou, jak načerpat sílu a snadněji se vypořádat s problémy.

Marie Knödllová

Na místě kaple vznikne pietní místo

Kostel Panny Marie Sněžné v Lysůvkách a naše farní společenství je spojitou nádobou, kde se s ochranou Panny Marie uskutečňují díla, která by se nám zdála před léty jako sen. V dubnu 2022 jsme spustili webové stránky a přihlásili se do Noci kostelů. Od roku 2023 vydáváme občasník Sněženka, který putuje do všech schránek městských částí Lysůvky a Zelinkovice, zahajujeme pravidelnou modlitbu Růžence každého 13. dne v měsíci, organizujeme LYSCAMINO a na podzim 2024 jsme vydali knihu POD OCHRANOU TVOU.

Kromě již zavedených akcí z minulých let se přesto rodí ještě jedno dílo navíc. Při tvorbě knihy o našem kostele jsme oživilí vzpomínky na jedno polozapomenuté místo v Zelinkovicích, kde kdysi stávala kaplička zasvěcená sv. Janu. A na tom místě chceme vybudovat malé pietní místo s přesahem pro všechny – SRDCE NADĚJE. Budeme moc rádi, když s účastí široké veřejnosti na našich akcích se Boží dílo podaří.

Marie Knödllová

JUBILEJNÍ KOSTELY

Ostrava
katedrála

Opava
konkatedrála

Maria Hilf
poutní kostel

Cvilín
poutní kostel

Český Těšín
farní kostel

Fulnek
farní kostel

Reportáž z pouti

Poutníci naděje prošli Svatými branami

Na národní pouť, kterou uspořádala Česká biskupská konference u příležitosti Svatého roku ve dnech 28. až 30. března, jsme se vydali, abychom se otevřeli naději. A kde jinde bychom mohli čerpat z pramenů, ze kterých tato naděje vyvěrá, kde jinde bychom se mohli nechat obklopit apoštoly, korunními svědky této naděje? Jedině v Římě.

Hned při první poutní mši svaté v Lateránské bazilice – matce všech kostelů – zazněla pro nás z homilie biskupa Tomáše Holuba výzva svatého apoštola Pavla: „*Nechte se prostoupit tím, co je jádrem naší naděje – Kristovou láskou, přesahující všechno poznání. Tento pramen naší naděje lze pochopit jen otevřeným srdcem a je natolik silný, veliký a hluboký, že přichází ke každému z nás a právě do těchto situací, které prožíváme, do reality života, který jsme pozváni žít.*“

Věděli jsme, že jsme doputovali správně. Do Říma – nevyretušovaného, autentického, fascinujícího, upřímného. Místa, které nutí zpomalit, dívat se kolem. Místa, které je krásné i ošuntělé zároveň. Jak staré šaty, které nosíte dál, protože připomínají něco, co nechcete zapomenout. I my nezapomeneme.

Ale pěkně od začátku. Nejprve jsme po noční cestě přes Německo a Rakousko navštívili malé italské město Bolsenu, rozkládající se podél severních břehů Bolsenského jezera.

Ve středověku se zde v kostele svaté Kristiny z Bolseny stal zázrak. Psal se rok 1263, když jeden český kněz jménem Petr také konal pouť do Věčného města Říma. Důvodem byly pochybnosti, zda je v eucharistii pod způsoby bílé hostie a vína skutečně přítomen náš Pán Ježíš Kristus. Chtěl se na hrobě svatých apoštolů Petra a Pavla modlit za upevnění své víry.

Na zpáteční cestě se zastavil v městě Bolseně, kde ve starobylé bazilice svaté Kristiny brzy ráno slavil mši svatou. Když na oltáři v katakombách, nedaleko od hrobu svaté Kristiny, křesťanské dívky, která byla trýznivě umučena v 3. století za císaře Diokleciána, pronášel konsekrační slova nad chlebem a vínem, byl znovu trýznivě přepaden pochybnostmi. Ovšem ve chvíli, když lámal Tělo Páně, vytryskla z něho krev, která zbarvila do ruda části korporálu i oltářních pláten. Tělo Páně i korporál a oltářní plátna s krvavými skvrnami se nyní nachází v nedalekém Orvietu. Dlaždice s kapkami krve zde zůstaly. Město se díky Bolsenskému zázraku stalo centrem římskokatolické církve s desítkou kostelů a pravidelnými poutěmi. I naše pouť zde započala mší svatou.

A pak už jsme cestovali směr Řím. Pohledem z okna autobusu jsme obdivovali malebné Orvieto a mnoho dalších historických měst. První zastávkou v Římě byla Bazilika sv. Klementa v Lateráně. Historie této stavby se začala psát od roku 384. Do tohoto kostela přenesli ostatky sv. Klementa věrozvěsti sv. Cyril a Metoděj. Po smrti svatého Cyrila bratr Metoděj požádal, aby se zde konal jeho pohřeb. Zde je sv. Cyril i pohřben a nacházejí se tady i jeho ostatky. Jejich památku uctili modlitbou v rámci poutě i naši biskupové, kněží a bohoslovci obou seminářů u hrobu sv. Cyrila.

Následovala Bazilika Svatého Kříže (italsky Santa Croce in Gerusalemme). Je označována jako basilica minor a patří mezi jeden z nejstarších chrámů v Římě a od roku 523 je titulárním kostelem kardinálů. Jako domovskou baziliku ji měl i náš kardinál Miroslav Vlk. Byla vystavěna císařovnou svatou Helenou, matkou Konstantina I., jako palácová kaple v její rezidenci nedaleko římského Lateránu.

Svatá Helena se vydala na pouť do Svaté země a objevila pravý kříž a mnoho dalších relikvií, které byly darovány kostelu Santa Croce v Římě. V podzemní kapli, postavené pro relikvie, byla podlaha pokryta kamením a hlínou z Kalvárie, později byla vydlážděna. Zde se nachází i socha sv. Heleny. V kapli jsou ve zvláštních relikviářích uchovávány ostatky sv. Kříže, dva trny z trnové koruny, část nápisu INRI, hřeb, kterým byl Kristus přibit na kříž, část kosti ukazováčku sv. Tomáše a také kaménky z Božího hrobu, jeskyně Narození v Betlémě a ze sloupu, kde byl Ježíš bičován.

Odpolední putování po Římě jsme zakončili modlitbou na Svatých schodech. Někteří z nás se po nich vydali po kolenou a v modlitbách odevzdali a vyprošovali požehnání nejen pro sebe a své nejbližší, ale i pro naši krásnou vlast a celý svět.

Jelikož jsme se účastnili národní poutě českých a moravských diecézí, s účastí na společném přijetí darů Milostivého Léta Páně – Svatého roku, některé části programu byly společné. Postupně jsme navštívili baziliky sv. Jana v Lateráně, sv. Pavla za hradbami a sv. Petra. Do každé ze tří bazilik jsme vcházeli Svatou bránou. Ježíš řekl: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn“ (Jan 10,9). V této víře jsme skrze každou Svatou bránu vykročili k novému životu, k odpuštění, k naději.

Po mši svaté v bazilice sv. Pavla za hradbami následovala křížová cesta. Předsedal jí litoměřický biskup Stanislav Příbyl. U hrobu sv. Pavla jsme vzpomenu na všechny, které nosíme už jen ve svých srdcích, protože nás předešli na cestě k Pánu.

V bazilice sv. Petra v řetězech jsme si uvědomili, jak nás svazují různá pouta v našem osobním životě, kterými jsme se spoutali nejen my, ale také naši nejbližší, přátelé a nepřátelé. I zde, tak jak Pán zázračně osvobodil Petra, někteří z nás

vnímali, že i jejich okovy a řetězy pukají a naplňuje je pocit svobody. Při odchodu se s námi loučila socha sv. Mojžíše na Michelangelově náhrobku pro papeže Julia II.

Další den národní pouti jsme se s otcem Danielem Víchou porozhlédli po okolí Říma a dozvěděli se mnohé z jeho historie. Zastavili jsme se u největšího stadionu všech dob, kterým byl Circus Maximus obklopený slavnými římskými pahorky Palatinem a Aventinem. Ti, kteří jsou obdařeni fantazií, se ponořili do doby konání nejoblíbenějších her Římanů, hlavně koňských dostihů a závodů vozů. V dálce byl vidět Domus Aurea, spíše jen pozůstatky tohoto Neronova zlatého domu. Holt, lidská sláva, polní tráva.

Viděli jsme také Koloseum, Fontánu di Trevi, Španělské schody a Forum Romanum s chrámy stavěnými jednotlivým bohům, které jsme míjeli. Velkolepé, ale prázdné. Smutné. Více štěstí měl Pantheon, starověký kruhový chrám v Římě původně zasvěcený všem bohům, ale od roku 609 zasvěcený Panně Marii mučedníků. Vydali jsme se dál nábřežím Tibery, místy, které nechal paranoidní císař Nero lehnout popelem, aby svou slávu ještě znásobil. Z Tibery na nás koukal kousek nejstaršího dochovaného mostu, kterým protékala současnost, měnící se v minulost.

V rámci národní poutě byly společné mše svaté v bazilice sv. Jana v Lateránu, v bazilice sv. Petra a v bazilice Santa Maria Maggiore (bazilika Panny Marie Sněžné). Ta je nejkrásnější a bude místem odpočinku Svatého otce Františka. Audience se pro jeho onemocnění nekonala, ale po celou dobu poutě jsme jej nesli ve svých srdcích a prosili o požehnání v modlitbách. A když na konci sobotní mše svaté zazněly i tóny naší hymny, uvědomili jsme si, jak jsme šťastní, že máme tak úžasnou vlast, krásnou, svobodnou a křesťanskou, která je naším domovem.

Každý rok nový příběh

Už několik let patří pravé poledne na Velký pátek na náměstí Svobody v Místku zpívaným pašijím podle sv. Jana v podání zpěváků schol z farnosti Frýdek.

Součástí programu je také vždy novým způsobem připravený děj, který se odehrává před pódiem a mezi přítomnými diváky. Děj není dopředu znám a vždy je pro přítomné překvapením, co se v průběhu zpěvu pašijí v prostoru před pódiem odehraje. Někdy jde více o divadlo, jindy o nějaký symbol, který se vztahuje k pašijovému příběhu. Po ukončení zpěvu pašijí následuje průvod s klepáním z Místku do Frýdku.

Z farní kroniky - 1985

- Byla to divná, možno říci až extrémní ta letošní zima. Hned napadlo přes 30 cm sněhu, zůstal ležet po celý leden a stejné množství ho napadlo znovu koncem února. Teploty klesly až na - 25 °C a v noci na Hromnice dokonce několikrát zahřmělo.
- Letošní I. svaté přijímání se odbývalo v neděli 9. června, bylo chladno a deštivo. Prvokomunikantů bylo jen 18 – nejnižší počet od roku 1980.
- 29. července při úpravách býv. sirotčince u farního kostela, jehož nověji vystavěná polovina přechází od začátku školního roku do užívání místního gymnasia – byl odtlučen a odstraněn bas-reliéf z budovy zobrazující Ježíše s dítětem a nápisem „Nechte maličkých přijít ke mně...“. Zdobil nový sirotčinec přes 50 let, nikomu nevadil, až dnešní mocipáni usoudili, že výjev je zcela neslučitelný s učením marx-leninismu, protože kdyby děti už mladé šly za Ježíšem, kdo by později šel za Leninem??
- Ve filiálním kostele Věch svatých se doposud konaly bohoslužby aspoň 2x do roka: v den Věch svatých a na Dušičky. Letos v něm P. Vdoleček sloužil mše sv. naposled. Poté se z tohoto kostela na dlouhých pět let stalo skladiště.
- Statistika: křtů dětí 123, starších 1, svateb katolických 13, smíšených 1, dispen. 3, pohřbů zem 66, kremace 36, zaopatřování 325, děti v náboženství 17, I. sv. přijímání 18.

Farní společenství z Lysůvek a Zelinkovic Vás zve na

3. ročník pěší pouti

LYSCAMINO

v den památky Neposkvrněného Srdce Panny Marie

28. června 2025

od východu do západu Slunce

sdílení
společenství
radost
ztišení
modlitba
Boží místa
svědectví
přátelství
MARIA

Sraz v 4:41 v kostele na Lysůvkách
Možnost připojit se kdykoliv po trase
Pro více informací sledujte www.farpolaz.cz

Zapište si do diáře

Středa 28. května

Diecézní setkání seniorů

Ostravská katedrála, 9.30 mše svatá s o. bis. Martinem, 10.45 občerstvení na biskupství, 11.30 přednáška Odpuštění – most mezi generacemi (o. Ján Jakubovič), 13.00 kulturní program, 13.30 předpokládaný závěr.

Sobota 31. května

Jubilejní pouť Český Těšín

Jubilejní chrám Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Českém Těšíně, od 15.00 do 18.30, podrobný program na straně 16.

Sobota 28. června

Pout' LYSCAMINO

Kostel Panny Marie Sněžné, 4.41 sraz v kostele, již potřetí se vydáme na poutní cestu LYSCAMINO u příležitosti památky Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Indicie poutě: od východu po západ slunce, ztišení, modlitba... Máte chuť si vyzkoušet něco podobného? Neváhejte a pojďte s námi.

Neděle 29. června

Poutní slavnost Místek

Kostel sv. Jana a Pavla, 10.00 mše svatá s vystoupením účastníků Sborových hudebních dílen 2025; oslava 25. výročí kněžství o. Kazimíra, 15.00 koncert, po koncertu posezení na zahradě u farního kostela s občerstvením.

Úterý 1. července

Diecézní setkání dětí a rodin

Prašivá, 10.00 zahájení v areálu Kamenité, 10.45 mše svatá, 12.30 program na stano-
vištích kolem kostelíku sv. Antonína na Prašivé na hoře Prašivá, 15.30 závěrečné po-
žehnání.

Pátek 25. července

Poutní slavnost u sv. Jakuba

Kostel sv. Jakuba, mše svatá.

Neděle 3. srpna

Poutní slavnost Lysůvky

Kostel Panny Marie Sněžné, 9.00 mše svatá.

Pátek 5. září

Den naděje děkanátů

Ostravská katedrála, děkanátní den naděje pro děkanáty Místek a Ostrava od 14 do 19 hodin.

Neděle 7. září

Poutní slavnost Hodoňovice

Kostel Narození Panny Marie, poutní slavnost u příležitosti narození Panny Marie.

Sobota 4. října

Jubilejní pouť

Opavská konkatedrála, diecézní pouť za obnovu rodin a duchovní povolání.

Neděle 5. října

Žehnání SRDCE NADĚJE

Zelinkovice, od 15.00 nad motorestem.

Neděle 19. října

Misijní neděle

Akce na podporu papežského misijního díla, probíhá při všech dopoledních bohoslužbách farnosti.

Sobota 1. listopadu

Všech svatých

Kostel všech svatých, poutní mše svatá.

Sobota 15. listopadu

Předkrmášový koncert

Kostel Panny Marie Sněžné, 15.00 koncert pěveckého sboru Smetana Frýdek-Místek Mezi nebem a zemí.

Neděle 16. listopadu

Posvícení Lysůvky

Kostel Panny Marie Sněžné, 9.00 mše svatá.

Sobota 29. listopadu

Rozsvícení stroměčku

Okolí kostela Panny Marie Sněžné, akce ve spolupráci s obecními spolky

Těšíme se na vás!

MUSICA TEMPLI, spolek pro studium duchovní hudby

KONCERT

17. ročník Sborových hudebních dílen Místek

neděle 29. 6. 2025 v 15 h.
kostel sv. Jana a Pavla, Místek

- místecký chrámový sbor Cantores Domini
- vokální ansámbl ProVocale
- chrámový sbor Filia, Dobruška
- účastníci 17. ročníku Sborových hudebních dílen Místek
- Musica Templi Orchestra

Řídí Jiří Stodůlka (Olomouc)

Vstupné 100,- Kč

Předprodej vstupenek v knihkupectví Jakub nebo na místě před koncertem

www.musicatempli.cz

Finančně podpořili: Statutární město FRÝDEK-MÍSTEK, BISKUPSTVÍ OSTRAVSKO-OPAVSKÉ

MUSICA TEMPLI, spolek pro studium duchovní hudby

DUŠIČKOVÝ KONCERT

NADĚJE

Afroamerické a africké spirituály

úterý 4. 11. 2025 v 17:30
kostel sv. Jana a Pavla, Místek

Místecký chrámový sbor Cantores Domini
Vokální ansámbl ProVocale
Musica Templi Orchestra

Řídí Jan Strakoš

Vstupné 100,- Kč
Předprodej v knihkupectví Jakub v Místku

Finančně podpořilo Statutární město FRÝDEK-MÍSTEK

www.musicatempli.cz

Leo P.P. XIV